

(ἀθκιοῦν = ἀνθίζουν, πωροβοῦσιν = δένουν καρπὸν) Δ. Λι-
πέρτ., ἐνθ' ἄν. 2, 18. Συνών. ἀπογλείμμιδο, ἀπό-
γλυσμαν, ἀπογλύσμιν, ἀπολειφάδα, ἀπο-
λειφαδάκι, ἀπολειφάδι, ἀπολείφαδο,
ἀπολείφιν, ἀποσαπουνίδι, ἀποσάπουνο,
γλειμμίτσα. 3) Τὸ λειχόμενον Λεξ. Δημητρ. 4) Χλόη
μικρὰ φυομένη εἰς ὄρεινους τόπους, ἢ ἄλλως καλουμένη
χνούδι Κύπρ. Πελοπ. (Λακων.) Χίος — Λεξ. Δημητρ.:
Τὰ βούδια μου ἠύρασαν λ-λίον γλειμμιαν Κύπρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλειμμα Κάλυμν. καὶ
Γλειμματα Κάλυμν. Χίος (Βροντ. κ.ά.)

γλειμάντερο τό, ἐνιχ. γλειμμάδερο Θήρ. Κυκλ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα καὶ ἄντερο.

Μετων. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἔχων οἰονεῖ γλειμμένα τὰ ἔντερα,
ὁ ἀσθενικός, ὁ καχεκτικός ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς δὲ εἶναι ἓνα γλειμ-
μάδερο, πὺν ἀνὶ τότε φησὶ, θὰ πέσῃ χάμαι Θήρ. "Ἐνα
γλειμάδερο εἶναι, ἓνα παθιάρικο αὐτόθ. Συνών. ἀχαμνός
4, γλειμμιτζέρης, γλειμμοπάσσαλο, λέ-
βδα, ρίγκλινος, στέκα.

γλειμμάρα ἡ, Κεφαλλ. ἀγλειμμάρα Ἰόνιοι νῆσ. Κε-
φαλλ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άρα.

Τὸ αἰσθητὸν τὸ προκαλούμενον ἐκ μικρᾶς ἢ ἀρχομένης
πείνης ἐνθ' ἄν.: Δῶσε μου κάτι νὰ φάω, γιατί ἔχω μιὰ γλειμ-
μάρα, πὺν δὲ βαστεῖμαι Κεφαλλ. — Σ' τὰ κούτσουπα ἐπέ-
σετε; — Τί νὰ κάνουμε, ἀφοῦ μᾶς ἔπιακ' ἡ γλειμμάρα; (κού-
τσουπα = ξυλοκέρατα) αὐτόθ. Ἡ ἀγλειμμάρα τὰ φαγε
Λευκ. "Οτα σὲ πιάσ' ἡ ἀγλειμμάρα, ὅ,τι καὶ νὰ βρῆς, τρῶς
αὐτόθ. Συνών. λιγούρα.

γλειμμασιὰ ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γλεῖμμαζω.

Τὸ πρὸς λειχασμὸν προσφερόμενον ἐλάχιστόν τι Ρόδ.:
Ἐν ἔσει πάνω γλειμμασιὰ (ἐννοεῖται τὸ κρέας) Ἐν ἔφηκε
γλειμμασιὰ (δὲν ἄφησεν τίποτε, τὸ ἔγλειψεν ἐξ ὀλοκλήρου).

γλειμμάτσιν τό, ἀμαρτ. γλειμνάντσιν Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα.

1) Τὸ λίαν ἐψηθὲν ἔδεσμα, τὸ ὥσει γεγλειμμένον λόγῳ
ὑπερβολικῆς ὑπότησεως 2) Ἡ ὑπερβολικὴ ἔψησις ἐδέσματος.

γλειμματσώνω ἀμαρτ. γλειμμαντσώνω Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμματσι παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γλεῖμ-
μάντσιν.

Ἐπὶ ἐδέσματος, ψήνομαι περισσότερον τοῦ δέοντος.

γλειμμιὰ ἡ, Σύμ. γλειμμέα Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) γλειμ-
μὲ Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ.

1) Λειχασμός, γλεῖψιμον ἐνθ' ἄν.: "Ἦδωσα τοῦ
παιοῦ μὴν γλειμμέαν ν' ἀρνέψη (= εἰρηνεύσῃ, ἡσυχάσῃ)
Κάρπ. Ἐπῆρα μὲ τὸ κοντάλι μιὰ γλειμμέ μέλι Ἀποκόρ. ||
Ἄσμ.

Κούνια μου, κούνα τὸ παιί, κούνια, ναν-νοῦριτζέ το,
καὶ σοῦ, καλὴ εἰτόνισσα, ἄμε καὶ ὕτσασέ το
δυὸ τρεῖς γλειμμές τὸ ταχύ, πεντ' ἔξε τ' ἀποείπνι

(ὕτσασε = βύζισε, ἀποείπνι = ἀποδείπνι, μετὰ τὸ δεῖπνο)
Κάρπ. 2) Ὑπόλειμμα συρματίνου λωρίου μετὰ τὴν ἐκ τῆς
χρήσεως τριβὴν Σύμ. Συνών. γλεῖψιὰ, γλεῖψιμο Α.

γλειμμίδα ἡ, Κάρπ. γλειμμία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίδα.

1) Ὁ θηλασμός τῶν νηπίων: "Ἦδωσά του μὴν γλειμμίδα
ν' ἀρνέψη (= εἰρηνεύσῃ, ἡσυχάσῃ) 2) Στενὴ λωρίς δέρματος
διὰ τῆς ὁποίας οἱ ποιμένες ἐπιρράπτουν τὰ ὑποδήματά των:
Νὰ βγάλω μὴν γλειμμίδα λουρί. Γλειμμίες θέν-νὰ βγάλω
πό τὴ ράχη σου (ἀπειλή).

γλειμμίδι τό, Θήρ. Κρήτ. (Σέλιμ. κ.ά.) γλειμμίδ' Μύκ.
γλειμμίδ' Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίδι.

1) Ὑπόλειμμα στερεοῦ τινος πράγματος Θήρ. 2) Λεπτὴ
λωρίς χλωροῦ τυροῦ, τὴν ὁποίαν περικόπτει ὁ τυροκόμος,
διὰ νὰ προσλάβῃ οὕτω ὁ τυρὸς τὸ κανονικὸν του σχῆμα
Κρήτ. (Σέλιμ. κ.ά.) β) Μεταφ. ὁ ἰσχνός, ὁ ἀδύνατος, ἐπὶ
ἀνθρώπου Θήρ. Θράκ. Μύκ.: "Ἐνα γλειμμίδι εἶναι Θήρ.
Γλειμμίδ' εἶναι ὁ ἀρρῖς-κος (ὁ ἀτυχής, ὁ χωρὶς ριζικό)
Μύκ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλειμμίδι καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.
(Βιάνν.)

γλειμμίδικος ἐπίθ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμιδὶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ικος.

Μεταφ. ἰσχνός, καχεκτικός, ἀδύνατος: Τὸ παιδί τοῦ
Κωνσταντῆ εἶν' ἓνα γλειμμίδικο, πὺν θαρεῖς πῶς δὲν ἔχει
πνοὴ ἀπάνω του.

γλειμμιδωμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλεῖμμιδώνω.

Ἐξασθένεις, ἀπίσχναις: Εἶδα γλειμμιδωμός ἦτονε
κεῖνος πὺν τὸν εἶχεν ἡ μούρη τζη.

γλειμμιδώνω ἐνιχ. Μετοχ. οὐδ. γλειμμιδωμένο Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμιδὶ.

Καθιστῶ τι λειόν, στρωτόν: Γλειμμιδωμένο-γλειμμιδω-
μένο ν' δὲ μαλλί δου.

γλειμμιδωτός ἐπίθ. ἐνιχ. Οὐδ. γλειμμιδωτὸ Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμαρτ. ρ. γλεῖμμιδώνω.

Ὁ λεπτονθεὶς συνεπεία τριβῆς καὶ ἐνεκα τούτου στίλβων,
ὁ λεῖος: Γλειμμιδωτὰ εἶν' δα χοχλιδάκια, μὰ χωρατὸ εἶν'
δὲ γλεῖψιμο πὺν τῶνε κάνει ἡ θάλασσα. Εἶδα γλειμμιδωτὸ
μουράκι ναι πὺν τό 'χε κ' εὐτὴ ἡ νναῖκα; Σὰ σαπουνένιο
γουκλάκι ναι!

γλειμμίζω Κρήτ. (Σέλιμ. Σφακ. κ.ά.)—Π. Βλαστ., Ἀρ-
γώ, 146 γλειμμίζω Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλεῖμμα.

1) Λεῖχω Π. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σφίγγες ἀλλήθωρες, ναοὺς πὺν μόρικες γλειμμίζαν
φλόγες, θεῶν ἀγάλματα ματοβαμμένα.

2) Περικόπτω τὰ ἐξέχοντα μέρη τοῦ ἄρτι παρασκευασθέντος τυροῦ, ἵνα τοποθετήσω τοῦτον εἰς πλεκτὸν τύπον πρὸς σχηματοποίησίν του Κρήτ. (Σέλιν. Σφακ. κ.ά.): Γλειμμίζω τὸ χλωρὸ τυρὶ Σφακ. 3) Λαξεύω, σκαλίζω Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.)

γλειμμισίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. γ λ ε ἰ μ μ ι σ η καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί δι.

Γ λ ε ι μ μ ι δ ι 2, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. κ ο ρ δ έ λ ι.

γλειμμισμάτι τό, ἀμαρτ. γλειμισμάτων Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ἰ μ μ ι σ μ α, διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά τ ι ν.

Μικρὰ ποσότης ὕλης τινὸς διαλυομένης ἐκάστοτε ἐντὸς ὕδατος πρὸς χρῆσιν τινα ἐνθ' ἄν.

γλειμμίτσα ἡ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ἰ μ μ α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α. Μικρὸν ὑπόλειμμα σάπωνος.

γλειμμιτσίερος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλειμμιτσίερος Νάξ. (Χαλκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ι μ μ ι τ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ε ρ η ς.

Ἄδύνατος, ἰσχνὸς ἐνιαχ.: Μαλαμοκαπνισμένο νὰ μοῦ τὸν κάνουνε, δὲν τότε θέλω τὸ γλειμμιτσίερον Χαλκ.

γλειμμοπάσσουλο τό, Θήρ. (Οἶα.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ε ἰ μ μ α καὶ π α σ σ ο ὕ λ ι.

Μετων., ἄνθρωπος ἀδύνατος, ἰσχνός, οἶονε λεπτός ὡς τὸ πασσούλι, ἡ ὀδοντογλυφίς. Συνών. γ λ ε ι μ μ ἄ ν τ ε ρ ο.

γλειμμὸς ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ἰ μ μ α.

Ἡ μετὰ πολλῆς προσοχῆς συντελεσθεῖσα καθαριότης, τὸ οἶονε γλείψιμον τῆς οἰκίας: Εἶδα γλειμμὸς, εἶδα πάστρα! Θαρεῖ κανεῖς πὺς στέκονταί 'ς τὸν ἀέρα τὰ πράματα. Συνών. π ἄ σ τ ρ α.

γλείφα ἡ, Λεξ. Βλαστ. 373 βλείφα Εὐβ. (Μετόχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ἰ φ ω.

1) Κοιλότης ἐπὶ ξύλου προκληθεῖσα ἐκ τῆς συνεχοῦς ροῆς ὕδατος Βλαστ. ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ περιστρεφόμενη σιδηρᾷ ὀριζοντία πλάξ τοῦ ὑδρομύλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας καταλήγει ἡ αἰχμὴ τῆς ἀτράκτου Εὐβ. (Μετόχ.)

γλειφάδι τό, Μῆλ. λειφάδι Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ἰ φ ω.

Γ λ ε ἰ μ μ α 2, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. βλ. εἰς λ. ἄ π ο λ ε ι φ ἄ δι 1.

γλειφανίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γ λ ε ι φ ἄ ν ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ζ ω.

Λείχω τι βραδέως, π.χ. ὅστοῦν, γλύκυσμα κ.τ.τ.

γλειφαρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γ λ ε ι φ ἄ ρ ι.

Ἐπὶ ζώων, τρώγω τι λείχων τοῦτο: Γλειφαρίζει ὁ καμένος ὁ γάδαρος, μὰ δὲ βρίσκει τίποτα νὰ καταπίνῃ.

γλειφιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γλειφιάρ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ἰ φ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ - ρ η ς.

Μεταφ., κόλαξ, ἀναξιοπρεπής, ἐπιφανειακὸς ἐνθ' ἄν.: Πουλὸ γλειφιάρ'ς κ: αὐτὸς οὐ ἄνθρουπους, δὲ βρίσξ'ς καμμά οὐσία 'ς τ' γκ'βέντα τ' Κουκούλ.

γλειφίδα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ἰ φ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί δ α. Μετων., ἄνθρωπος ἰσχνός.

γλειφιδᾶς ἐπίθ. ἀμαρτ. βλειφιδᾶς Πελοπν. (Λακων.) Θηλ. γλειφιδιοῦ Πόντ. (Ἄμισ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ι φ ἰ δ α.

1) Ὑβριστικῶς ἐπὶ γυναικός, ἡ ἀδύνατος, ἰσχνὴ Πόντ. (Ἄμισ. Σάντ.) 2) Πλατύφυλλον βολβῶδες φυτὸν, πιθαν. Ἄρον τὸ Ἰταλικόν (Arun Italicum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀροιδῶν (Araceae) Πελοπν. (Λακων.)

γλειφιδίτσα ἡ, ἐνιαχ. γλειφιδίτσα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ι φ ἰ δ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ α, παρὰ τὴν ὅπ. καὶ -ί τ ζ α.

Μετων. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἰσχνή, λεπτοφυῆς ἐνθ' ἄν.

γλειφιδοπρόσωπος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ε ι φ ἰ δ α καὶ π ρ ὁ σ ω π ο ν.

Σκωπτικῶς, ὁ ἰσχνὸς τὸ πρόσωπον.

γλειφιδώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ε ι φ ἰ δ α καὶ π ρ ὁ σ ω π ο ν.

Γίνομαι κάτισχνος.

γλειφίρα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ἰ φ ω.

Μετων. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἰσχνή, λεπτή.

γλειφίτσης ὁ, Κεφαλλ. Πελοπν. (Γαργαλ.)—Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 1,123 γλειφίτσας Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.) Θηλ. γλειφίτσα Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ.)—Μ. Φιλήντ., ἐνθ' ἄν.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ἰ φ ω.

1) Ὁ λίχνος, ὁ λιχούδης, ὁ λαίμαργος Πελοπν. (Βερεστ.): Ξέρεις τί γλειφίτσας εἶναι φτοῦνος; Ἐναι κακὴ γλειφίτσα ὁ μητρονὸς σου Βερεστ. Συνών. ἄ ν α γ λ ε ι φ τ ᾶ ς, ἄ ν α γ λ ε ἰ φ τ η ς, γ λ ε ι φ ο κ ο υ τ ᾶ λ α ς, γ λ ε ι φ ο π ι α τ ᾶ ς, γ λ ε ι φ ο π ι ν ᾶ κ α ς, γ λ ε ι φ ο σ κ ο υ τ ε λ ᾶ ς, γ λ ε ι φ ο σ κ ο υ τ ἔ λ η ς, γ λ ε ι φ ο σ α γ α ν ᾶ ς, γ λ ε ι φ ο τ σ α ν α κ ᾶ ς, γ λ ε ι φ ο ὕ τ σ η ς, γ λ ε ἰ φ τ η ς, τ σ α ν α κ ο γ λ ε ἰ φ τ η ς, γ λ ε ἰ φ τ ρ ο ς, γ λ ε ἰ ψ α β ο ς, γ λ ε ἰ ψ α ς, γ λ ε ι φ ο κ ο υ τ ᾶ λ α. 2) Ὁ κόλαξ, ὁ ταπεινὸς περιποιούμενος τινα Κεφαλλ.—Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν.,

